

Reisebrev fra București – mai 2026

Tilbake til Romania

Det er noe eget ved å reise tilbake til et land man etter hvert kjenner godt. For min del var denne turen til Romania den tolvte i rekken, og med det følger både forventning og en viss ro.

Jeg vet litt om hva som møter oss – om gjestfriheten, om maten, om vinene og om den særegne blandingen av historie, stolthet og varme som preger landet. Samtidig har hver tur sin egen karakter.

Denne gangen hadde jeg hatt løpende og god dialog med vår turarrangør, Cristian Turc, noe som ga trygghet for at dagene i București og omegn ville bli både innholdsrike og godt tilrettelagt.

Første møte med București

Vi ankom București mandag ettermiddag, og allerede på flyplassen var alt på plass slik det skulle være. Sjøførene stod klar med skilt for gruppen, og den første transporten inn til hotellet ble en rolig overgang fra reisedag til opplevelse – på tross av at vi havnet midt i ettermiddagsrushet i byen.

Etter innsjekking fikk vi tid til å lande litt, finne oss til rette og ta de første skrittene ut i byen til lunsj/middag.

Det som i utgangspunktet var tenkt som en lunsj på Caru' cu Bere, ble egentlig til middag – og en svært god start på turen.

Restauranten holder til i en av Bucurestis mest kjente bygninger, oppført i 1899, og kombinerer nygotisk arkitektur, levende musikk og tradisjonell rumensk matkultur på en måte som gjør stedet til langt mer enn bare et spisested.

Etter middagen tuslet vi tilbake til vårt hotell, omtrent to kilometer fra sentrum. Nettopp slike timer er ofte verdifulle på en tur som dette.

De gir rom for egne oppdagelser, en kaffe på et fortau, en spasertur i ukjente gater eller bare tid til å kjenne på rytmen i byen.

București er en by som ikke nødvendigvis gir seg fullt ut ved første blick, men som gradvis åpner seg for dem som tar seg tid.

Ambassadebesøk og storpolitikk

Tirsdagen ble en dag der både det offisielle og det personlige møtet med Romania fikk plass. Etter frokost gikk vi fra hotellet til Den norske ambassaden, en kort spasertur som også ga oss en fin anledning til å se mer av nærområdet.

På ambassaden fikk vi møte Ambassaderåd, Tor Martin Møller, som fortalte om Romanias historie, delte tanker om forholdet mellom Norge og Romania, og vi fikk også et lite innblikk i forsvarssamarbeidet mellom landene.

Når vi også fikk hilse på ambassadør Hilde Svartdal Lunde, ble velkomsten ekstra hyggelig.

Det ga dagen en interessant og aktuell ramme, og satte reisen inn i en større sammenheng.

Her mottar Ambassadøren Forsvarets Seniorforbund sin vimpel, som takk for at vi fikk komme.

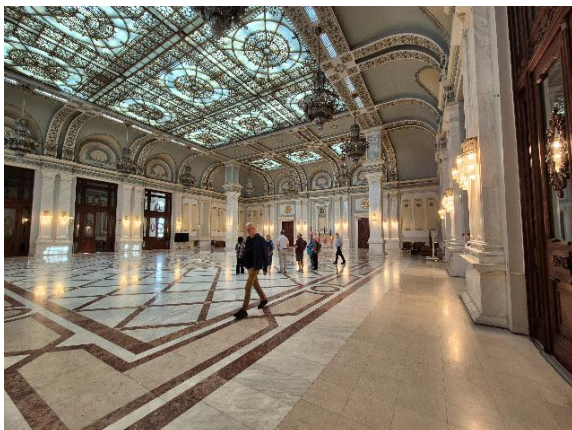
București – kontrastenes by

Senere møtte vi guiden Emil ved Radisson Blu Hotel Bucharest, og med ham som kjentmann fikk vi oppleve București på en måte som løftet fram både historien og kontrastene i byen.

Vi besøkte Palace of the Parliament, et byggverk som i størrelse og uttrykk nesten må oppleves for å forstås.

Parlamentsbygningen er verdens nest største administrative bygning etter Pentagon, og dimensjonene gjør inntrykk selv på dem som har reist mye.

Deretter gikk turen videre gjennom byen og til Casa Ceaușescu. Besøket der ga et annet, mer personlig innblikk i Romanias nyere historie – og minnet oss om hvor tett politikk, makt og hverdagsliv kan være vevd sammen.

Smaken av Romania

Lunsjen denne dagen passet også godt inn i helheten.

Vi fikk servert typisk rumensk mat, og for meg er nettopp slike måltider en viktig del av det å forstå Romania.

Landet har en matkultur som ofte er jordnær og raus, men også overraskende nyansert. Smakene er tydelige, råvarene gode, og det finnes en stolthet i måten maten blir presentert på.

For gruppen ble dette en fin anledning til både å smake, snakke og sammenligne inntrykk.

Etter litt fri tid i byen samlet vi oss igjen om kvelden og gikk til Hanu lui Manuc, en av Bucurestis mest stemningsfulle restauranter. Vertshuset ble oppført allerede i 1808 og er blant de eldste byggene som fortsatt er i aktiv bruk i byen.

Stedet har en helt egen atmosfære, med gårdsrom, trebalkonger og historie i veggene – en ro som står i fin kontrast til byens mer hektiske gater.

Her fikk vi en god middag sammen, og det ble en kveld med både latter, samtaler og følelsen av at turen nå virkelig var i gang.

Hanu lui Manuc er et av de stedene som gjør det lett å forstå hvorfor man stadig vender tilbake til Romania.

Viner, landskap og Dealu Mare

Onsdag gikk turen ut av hovedstaden og inn i Dealu Mare, et av Romanias mest spennende vindistrikter.

For meg, som gjennom mange reiser har fått et nært forhold til både rumensk vin og matkultur, var dette en dag jeg hadde sett særlig fram til.

Landskapet i dette området har noe mildt og åpent over seg, og det er lett å forstå hvorfor nettopp vinproduksjonen har fått så gode vilkår her.

Første stopp var Crama Budureasca, hvor vi fikk en smaking som både viste bredde og kvalitet. Budureasca disponerer rundt 275 hektar vinmarker og har en produksjonskapasitet på omkring 3,5 millioner liter vin årlig.

Det er alltid interessant å oppleve hvordan en gruppe møter nye viner: noen smaker seg fram forsiktig, andre kaster seg rett inn i diskusjoner om aroma, fylde og ettersmak.

Rumenske viner fortjener langt større oppmerksomhet enn de ofte får, og besøket på Budureasca bekreftet nettopp dette.

Her møtte vi profesjonalitet, moderne teknologi og et tydelig ønske om å formidle noe mer enn bare flaskenes innhold.

Tradisjoner og kvalitet framfor volum

Midt på dagen ventet lunsj på Ferma Dacilor, et sted som ga oss en mer rustikk og tradisjonsnær ramme rundt måltidet.

Også her kom Romania til uttrykk gjennom maten – raus, ærlig og forankret i lokale tradisjoner. Det er ofte i slike måltider at samtalene flyter best, og der både dagens inntrykk og egne erfaringer finner

sin plass rundt bordet.

Senere gikk turen videre til Crama Apogeum, der vi fikk enda en vinopplevelse med en helt annen profil og karakter.

Kontrasten til Budureasca var tydelig: fra en topp moderne storskala-produksjon til en langt mindre og mer eksklusiv kvalitetsorientert produksjon.

Apogeum arbeider med druer fra rundt 50 år gamle vinmarker og svært begrensede avlinger på bare 5–6 tonn per hektar.

Produksjonen er liten – i enkelte år kun rundt 5000 flasker – og hele filosofien er bygget rundt håndverk, med fokus på områdets jord, klima og vekstforhold, og kvalitet framfor volum.

Det er nettopp denne variasjonen som gjør vindistriktene i Romania så interessante. To vingårder på én dag ga oss ikke bare smaksinntrykk, men også en dypere forståelse av hvor mye kunnskap, identitet og lokal forankring som ligger bak hver produksjon.

Da vi vendte tilbake til hotellet utpå kvelden, var det med mange inntrykk i bagasjen og med en klar følelse av at denne dagen ville bli stående som et av turens høydepunkter.

Øst-Europas Paris

Torsdagen ga rom for en litt friere rytme.

Noen brukte dagen til å oppsøke steder de hadde fått lyst til å se nærmere på, andre nøt bare byen i sitt eget tempo.

Slike dager har også sin verdi på en gruppereise, fordi de lar hver enkelt finne sitt eget møte med stedet.

București rommer både det storslåtte og det hverdagslige, og ofte er det nettopp kombinasjonen av disse inntrykkene som gjør byen interessant.

Det er heller ikke alle her hjemme som er klar over at București ofte omtales som «Øst-Europas Paris».

Om kvelden samlet vi oss til avslutningsmiddag på Casa Fratelli, en verdig ramme rundt turens siste felles kveld.

Etter flere dager med opplevelser, samtaler og nye inntrykk var det fint å kunne runde av i gode omgivelser, med et godt måltid og tid til å se tilbake på det vi hadde opplevd sammen.

Avslutningsmiddagen ble preget av både takknemlighet og den litt vemodige stemningen som gjerne oppstår når en vellykket tur nærmer seg slutten.

Hjemreise – og tanker om neste tur

Fredagen kom med hjemreise og de siste timene i byen før transporten til flyplassen. Som alltid når man reiser fra et sted man trives godt, blir også avreisen en del av opplevelsen.

Man ser kanskje litt annerledes på gatene, bygningene og menneskene den siste dagen enn man gjorde ved ankomst – det å ha rukket å bli kjent, om enn bare for noen dager.

Turen til Romania ble slik en reise med både innhold, smak og menneskemøter. For meg var det spesielt fint å få vende tilbake til et land jeg etter hvert kjenner godt, og samtidig se hvordan også andre i gruppen tok inn Romania med åpent sinn og nysgjerrighet.

Bildene over – fra Caru' cu Bere, Hanu lui Manuc, vingårdene Budureasca og Apogeum og avslutningsmiddagen på Casa Fratelli – vil de ikke bare illustrere programmet vi fulgte, men også stemningen, fellesskapet og de mange gode øyeblikkene som gjorde denne turen minneverdig.

For oss som har bakgrunn fra Forsvaret, er vi vant til både rekognosering, øvelser og repetisjonsøvelser.

Denne turen kan kanskje best beskrives som en kombinert rekognosering og øvelse i rumensk historie, matkultur og vinsmaking.

Erfaringene er nå gjort, terrenget kjent og stemningen vurdert som svært tilfredsstillende.

Videre anbefales derfor repetisjonsøvelse gjennomført på et senere tidspunkt – etter nærmere ordre.